І чужому научайтесь, Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: „Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
Тел. з Ню Йорку: BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIX. Ч. 154. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 23-го СЕРПНЯ 1972 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, AUGUST 23, 1972 No. 154. VOL. LXXIX.

КОРОТКІ ВІСТКИ

Вівторок, 22 серпня 1972

ПРЕЗИДЕНТ КОМПАНІЇ ФОРДА ВИСТУПИВ з критикою урядового тиску на продуцентів автомобілів, щоб вони зменшували ціну на авта. Речник Форда заявив, що хоча тепе ріхні авта будуть продавати трохи дорожче, однак скоро доведеться „значно підвищити" на них ціну. Форд плянував підвищити ціну на авто до 92 долярів, під урядовим тиском погодився знизити на суму до 59 дол., але тільки „тимчасово".

18 АМЕРИКАНСЬКИХ АТЛЕТІВ-НЕГРІВ ВИРІШИЛИ солідаризуватися зі своїми „африканськими братами" і не брати участи у одному з видів змагань на Олімпійських Ігрощах у Німеччині, протестуючи проти участи в тих змаганнях спортовців із Родезії за її расову політику. Родезія прислала 8 своїх змагунів, із яких 7 — негри.

У КАНАДІ СПУСТИЛИ НА ВОДУ корабель — репродукцію корабля „Ля Ґранд Жермін", на якому в 16 сторіччі прибув видатний французький дослідник і вікривач Жак Картьє. Будівників корабля і гостей чекала прикра несподіванка: через незбалянсовану рівнивагу корабель-репліка похилився набік і хоча ще й не плавав — доведеться вже віддавати його на „ремонт".

МІСЬКА РАДА ТОРОНТА ЗАТВЕРДИЛА плян будування додаткової лінії підземної залізниці біля Спадайна евню. Вона буде довжиною приблизно 5 миль, прокладення дороги коштуватиме 200 000 долярів.

ПАПА ПАВЛО VI ТАВРУВАВ у своїй минулонедільній промові в Кастель Ґандольфо до вірних і прочан — про зріст злочинів і терору у світі. Папа висловив острах, що людство не переживає кризи моралі й цивілізації, але тут же підкреслив, що сума добрих діл у світі таки перевищує суму поганих діл. Він не згадував виразно минулотижневої спроби двох арабських терористів знищити італійський літак в дорозі з Риму до Ізраїлю бомбою, яку вони перепачкували до літака використавши наївність двох молодих англійок, але його промова виразно натякала й на ту останню подію, яка наробила великого шуму в Італії.

ДО ЄГИПТУ ПРИБУВ перший амбасадор Західньої Німеччини, Георґ Штельцер. — Єгипетський президент Анвар Садат проголосив декрет, в якому признав себе єдиним уповноваженим до підписування умов на закуп зброї за кордоном. Припускають, що Анвар Садат рішений старатися за зброєю також поза Совєтським Союзом і його сателітами.

УРЯД В АЛЬЖИРІ ВСЕ ЩЕ НЕ РІШЕНИЙ, що діяти з чорними екстремістами, які втекли туди з Америки і дотепер користувалися в Альжирі опікою та прихильністю властей. Але обмежено свободу рухів отих „чорних пантер" і заборонено їхньому лідерові Елдриджові Кліверові перевести пресову конференцію. Альжирський уряд все ще затримує мільйон долярів, що його вишантажували від летунської компанії чорні екстремісти, які схопили два тижні тому один американський літак.

Громада відвела на вічний спочинок д-ра Миколу Хиляка

Джерзі Сиві, Н. Дж. — У понеділок 14 серпня ц. р. помер тут — як уже інформовано — визначний лікар-громадянин д-р Микола Хиляк. Панахиди відправлено в заведенні Литвина і Литвина в Ірвінґтоні. У середу 16 серпня Панахиду відслужив о. декан Антін Борса, в супроводі хору під управою проф. М. Добоша із церкви св. Івана Хрестителя в Ірвінґтоні. У Панахиді взяла участь родина та численна громада приятелів і бувших пацієнтів сл. п. д-ра Миколи Хиляка. Ще більше було людей на Панахиді в четвер, яку відправили о. Зиновій Бачинський з Джерзі Сиві і парох церкви в Ірвінґтоні о. Павло Малюґа. Промовляли: від Укр. Лікарського Т-ва д-р Міґоцький, від української громади голова Відділу УККА в Джерзі Сиві д-р Е. Котик. З церкви св. Івана Хрестителя поховано у п'ятницю 18-го серпня Небіжчика на Українському Православномі Цвинтарі в Бавнд Бруці. Похоронні обряди провадили всі три названі вище священики. Над свіжою могилою промовляли: від приятелів Покійного д-р Ярослав Воєвідка, від родини — мґр Іван Базарко. По похороні відбулася в Бавнд Бруку тризна з участю численних членів родини Покійного та приятелів. Промовляв д-р Юрій Городиловський із Чикаґо від імени молодих лікарів, які за порадами Покійного Доктора розпочинали свої студії медицини ще в Німеччині. Усім, що взяли участь у панахидах і в похоронах, від найближчої родини складав подяку зять Покійного Доктора Миколи Хиляка, д-р Володимир Базарко.

Відбувся похорон сл. п. Івана Книша

Ню Йорк. — У минулу п'ятницю 18 серпня відбувся тут похорон померлого 15-го серпня ц. р. на 61-му році життя власника друкарні „Луна" в Ню Йорку і колишнього довголітнього працівника В-ва „Свобода" сл. п. Івана Книша. Заупокійну Богослужбу відправив вранці, після перевезення тіла Покійного з похоронного заведення Петра Яреми до церкви св. Юра у Ню Йорку, о. Лаврентій, після чого похорон відбувся на Українському Православному Цвинтарі у Бавнд Бруку. Над свіжою могилою промовляли І. Кефор від Союзу Українських Купців і Промисловців; ред. Петро Сагайдачний, який з Покійним працював у Зальцбурзі в Австрії при видаванні „Останніх Новин" і „Нових Днів", — і М. Теховець, голова Відділу УККА в Норвіч, Конн., де вперше замешкував Покійний після приїзду до Америки. На тризні в Українському Народному Домі в Ню Йорку, що її влаштував СУКіП і на якій головував дир. Я. Пастушенко, о. Лаврентій виголосив молитву, після чого промовляли кілька осіб. Всім їм подякував зять Покійного інж. В. Дума. В середу й четвер минулого тижня відбулися у похоронному домі Петра Яреми Панахиди. На першій із них промовляли дир. Я. Пастушенко, голова СУКіП і адв. Роман Олесницький від гурту особистих приятелів. На Панахиді в мин. четвер промовляли ред. Іван Кедрин від В-ва „Свободи", особливо ж від працівників друкарні „Свободи", де впродовж років працював Покійний, — і Г. Яремчук від Т-ва охорони воєнних могил Броди. Співав хор членів хору „Думка" і церковного хору ім Митрополита Шептицького. Панахиду відправив парох церкви св. Юра о. д-р В. Ґавліч. На похороні В-во „Свободи" репрезентували працівники друкарні А. Домарацький, Р. Ференцевич і Т. Гіль.

РЕСПУБЛІКАНСЬКА КОНВЕНЦІЯ ПОЧАЛАСЯ НАГОЛОШУВАННЯМ УСПІХІВ ПРЕЗИДЕНТА НІКСОНА І КРИТИКОЮ ДЕМОКРАТИЧНИХ СУПЕРНИКІВ

Маямі Біч, Флорида. — У понеділок, 21-го серпня о год. 1:30 по полудні тут почалася передвиборча конвенція Республіканської партії, відкриття і початок якої позначився наголошуванням успіхів президента Ніксона, віце-президента Еґню та республіканського Уряду у внутрішній і закордонній американській політиці та гострою критикою демократичного кандидата на президента сенатора Джорджа МекҐоверна і його виборчої програми, називаючи їх капітулянтами, радикалами та саботажниками мирних зусиль президента Р. Ніксона. Першими двома промовцями на Конвенції, які гостро критикували МекҐоверна і демократів, були каліфорнійський губернатор Роналд Ріґен, який є тимчасовим предсідником Конвенції та арізонський сенатор Беррі Голдвотер, що сам в 1964-му році був республіканським кандидатом на президента проти демократичного кандидата Линдона Джансона, але програв вибори. Губернатор Ріґен, промовляючи при відкритті Конвенції, обвинувачував сенатора МекҐоверна, що він своїм екстремізмом довів до того, що його покинули навіть такі „порядні демократи", як колишній президент Джансон та віце-президент Гюберт Гомфрі. Перші виступи на Республіканській Конвенції попередив короткий виступ дружини президента Ніксона, якій Конвенція вчинила величезну овацію. Про характер Республіканської Конвенції і тло, на якому вона відбувається, інформує в поданому нижче першому репортажі з тісї Конвенції спеціяльний кореспондент „Свободи", д-р Михайло Сосновський.

КОНВЕНЦІЯ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ ПАРТІЇ

Маямі Біч, Флорида, (М. Сосновський) — В понеділок 14 серпня тут почався черговий акт цьогорічної американської політичної драми — національна конвенція республіканської партії, Grand Old Party (GOP). Тиждень між 14 і 19 серпня був відведений на закінчення підготовчих робіт, а в першу чергу на виготовлення проєкту плятформи Республіканської партії, на базі якої республіканці вестимуть цьогорічну виборчу кампанію. Остаточний проєкт партійної плятформи схвалив в днях 18 і 19 серпня спеціяльний 108 - членний комітет, розглянувши проєкти і численні пропозиції різних підкомітетів, що опрацьовували проблематику ок-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Молодь за перевибір Ніксона маніфестує організовано під час Конвенції в Маямі Біч

Маямі Біч. — За яких дві милі від „головної квартири" радикалів та пацифістів, що розташувалися у парку Флямінґо, цілковито інша група молоді виступає за те, чого ті радикали найбільше бояться — за перевибір Ричарда Ніксона на президента ЗСА на чергові чотири роки. У таборі, що його можна назвати „Молодь за Ніксона", зібрались 3 000 юнаків і дівчат. Цій молоді преса, радіо й телевізія приділяє значно менше уваги, чим радикалам та пацифістам, але „Молодь за Ніксона" активно працює в тому напрямку, щоб приєднати багатьох осіб, які будуть вперше цього року голосувати, до свого табору. Таких, які вперше будуть брати участь у цьогорічних президентських виборах, є приблизно 25 мільйонів осіб. Молоді люди мають транспаренти, на яких сказано: „Молодь вибирає Ніксона", або „Ніксон плюс молодь". 24-літня Дік Павелл, крайова провідниця молоді за перевибір Ніксона, сказала, що ще півроку тому багато молоді цілковито довіряли і йшли за іншим кандидатом, але тепер все більше молодих людей, у тому і з студентських кемпусів, стають прихильниками перевибору Ричарда Ніксона на наступну каденцію. Ця молодь, що має свій головний штаб у Наутилус гайскул, дуже різниться від молоді, зібраної у парку Флямінґо, і дбайливим зовнішнім виглядом і своєю поведінкою. У парку Флямінґо є написи, які повідомляють, що та молодь вже є „визволена", лиш не сказано, від чого саме, там панує дух протесту й анархії. У таборі „Молодь за Ніксона" — молодь виявляє своє захоплення на увесь голос, але при тому вона стримана, добре зорганізована у відділах по 10 осіб і дає приклад самодисципліни та рішучости перевибрати Ричарда Ніксона на Президента ЗСА.

Опитування виборців у 16 стейтах виявило велику перевагу Ніксона над МекҐоверном

Ню Йорк. — Проведене тут для 16 стейтів аґенцією Д. Янкеловіча з доручення щоденника „Ню Йорк Таймсу" і журналу „Тайм" опитування виборців про цьогорічних кандидатів на Президента виявило велику перевагу през. Ричарда М. Ніксона над демократичним кандидатом сен. Джорджом МекҐоверном. За Р. Ніксоном, як кандидатом на Президента заявилося в стейті Ню Йорк 53 відсотків опитуваних, в Тексасі — 62%, в Іллиной — 58%, в Мишиґені — 57%, в Каліфорнії — 54%, в Пенсильвенії — 57% і в 9 інших стейтах — 57%. За МекҐоверном, як кандидатом на Президента, заявилося в стейті Ню Йорк 36% опитуваних, в Тексасі — 23 в Іллиной — 25%, в Мичиґені — 25%, в Огайо — 28, в Каліфорнії — 32%, в Пенсильвенії — 30% і в інших стейтах 25%. Решта опитуваних — від яких 10 до 18 відсотків не дала виразної відповіді. Висліди опитування в трьох стейтах — Ню Йорк, Ню Джерзі і Коннектикат показують, що за Ніксоном хоче голосувати 55 відсотків, а за МекҐоверном тільки 33 відсотки. Підтримують кандидатуру Ніксона на Президента ті, що заробляють понад 7.500 дол. річно — 56%, як і зокрема ті, заробляють понад 15 000 долярів — 58%, протестанти — 58%, католики 62%, громадяни віком від 25 до 49 років — 59%, громадяни від 50 до 64 літ — 53%, громадяни понад 65 літ — 60%, урядовці (вайтколлер) — 63% і робітники (bluecollar) — 51%. МекҐоверна підтримують в цих трьох стейтах жиди — 47% проти 33% жидів за Ніксоном, і чорні — 70% проти 14% за Ніксоном, як також молоді люди віком від 18 до 24 років — 51% за МекҐоверном і тільки 37% за Ніксоном.

Уряд перестерігає проти надмірних надій на мир у В'єтнамі

Вашинґтон. — Джералд Воррен, заступник пресового секретаря Білого Дому, заявив, що висловлене державним секретарем Вілліямом Годжерсом у пресовому інтерв'ю „переконання", що мир у В'єтнамі прийде ще перед або зараз після цьогорічних президентських виборів, це була його особиста думка, а не урядове ствердження. Державний секретар, мовляв, оснував своє переконання на загальній оцінці ситуації, а не на стані дипломатичних переговорів. Пресові коментатори з'ясовують ту заяву Воррена, як пересторогу збоку Білого Дому, щоб не прив'язувати завеликих надій до минулотижневої подорожі Генрі Кіссінджера до Сайґону та щоб не сподіватися, що президент Ніксон виступить у середу, у своїй промові на республіканській конвенції у Маямі Біч, з якоюсь ревеляцією про замирення у В'єтнамі. З урядових кіл звертають увагу на вперте заперечування в'єтнамських комуністів, наче б вони у будьчому поступились у своїх мирових вимогах. Радіо з Ганою і тамошня комуністична преса раз-у-раз твердили, що розголос, наданий американською пресою подорожі Г. Кіссінджера до Сайґону, як ніби переломовій для справи війни-миру події, це „димова заслона" і тактичний „маневр", потрібний Урядові Ніксона в передвиборчому часі. Тим часом на бойовому фронті в'єтнамським комуністам вдалося осягнути поважний успіх: вони захопили місто Квесон і форт дві милі на захід від нього, при чому південно-в'єтнамські війська, які ніби „евакуювали" ті станиці, втікаючи залишили багато важкої зброї, що впала в руки ворогові.

Переживши два атентати, марокканський король заповідає вибори

Рабат, Марокко. — Марокканський король Гассан II виступив 21 серпня ц. р. з радіо-телевізійною промовою до народу, в якій виявив подробиці останнього невдачного атентату проти нього та заявив, що нема причини затіювати переворот, бо кожний може мати доступ до кожного уряду, за вийнятком становища короля. Він заповів, що з початком 1973 року відбудуться вибори до парляменту, однак покищо невідомі ніякі подробиці, як виглядатиме у практиці конституція Марокка з привернениям тій країні парляментарної системи. 43-річний король Гассан II, який править вже від 1965 року самовладно, ствердив, що військовий міністер, генерал Мохаммед Уфкір, який здавив минулорічну спробу державного перевороту, коли-то 1.200 кадетів напали на літній палац короля під час тамошнього великого прийняття і вбили понад 100 осіб, — зараз після тієї невдатної авантюри почав плянувати новий переворот. У середу минулого тижня три марокканські військові джети обстріляли літак, яким король Гассан вертався з Парижу до Рабату, і коли не вдалося їм збити літака до моря і літак з одним мотором приземлився на летовищі, обстріляли летовище. Коли два високі старшини-змовники виявили ролю генерала Уфкіра — той застрілився. Король Гуссейн апелював до опозиції, щоб вона не вимагала вирішної ролі в уряді, а співпрацювала з урядом.

Українські й литовські матроси одержали право на політичний притулок у Греції

Атени. — Грецький уряд без зволікань задовольнив прохання семи матросів із совєтського корабля, які самовільно втекли на берег у понеділок 14 серпня, і надав їм право політичного притулку. Кілька днів були потрібні для проведення усіх формальностей. Семеро матросів втекли з совєтського риболовного корабля, коли він у понеділок приплив до Атен. Міністерство закордонних справ Греції повідомило, що „семеро осіб, переважно українців і литовців, попрохали право на політичний притулок, бо вони не згідні з комуністичною системою правління". Вістку розповсюдила аґенція Юнайтед Пресс Інтернешенел, ЮПІ, 19-го серпня. Матроси-втікачі заявили представникам грецької преси, що українська і литовська національні культури пригнічуються й руйнуються московським урядом, який насильно російщить Україну і Литву.

В Елленвіл і Огайо відбудеться XXI Всеамериканський Маніфестаційний Здвиг СУМА

Ню Йорк. — Із Головної Управи Спілки Української Молоді Америки, СУМА, повідомляють, що цьогорічний XXI Маніфестаційний Здвиг СУМА під гаслом „За правду будемо битись!" відбудеться 2,3 і 4 вересня на Оселі СУМА біля Елленвіл для східніх стейтів, і на Оселі СУМА „Хортиця", біля Гантінґтону, Ог., для середньо - західніх стейтів. На Здвизі будуть відзначені: 250-ліття народження філософа - ідеаліста Григорія С. Сковороди, 80-ліття народження Верховного Архиєпископа УКЦеркви Кардинала Иосифа Сліпого, 30-ліття з часу створення УПА. Команду Здвигу на Оселі біля Елленвіл, до якої входять 22 працівники, очолює кол. старшина УПА Лев Футала, обозним є Я. Петрик, писарем Е. Кузьмович, відповідає за мистецьку програму К. Василик. Командантом Здвигу СУМА - Захід буде Р. Почтар, до Команди входять 36 осіб. У Здвизі візьмуть участь все членство Спілки: молодше і старше Юнацтво, Дружинники і Сеньйори, а також всі мистецькі ансамблі й гуртки та всі спортові дружини. З огляду на відмічення важливих ювілейних річниць та з огляду на виступи сумівської мистецької молоді — побажана якнайбільш численна присутність батьків і всього громадянства.

На Оселі біля Елленвіл відкриття Здвигу відбудеться на початку „великого тижня", пов'язаного з Днем Праці, у суботу 2 вересня о 12-ій г. дня, після чого —

(Продовження на стор. 3-ій)

УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД ТЕРПИТЬ, АЛЕ НЕ ПІДДАЄТЬСЯ — ТВЕРДИВ ВЛАДИКА ВЕЛИЧКОВСЬКИЙ ПІД ЧАС ЗВОРУШЛИВОГО МОЛЕБНЯ І ЗУСТРІЧІ В НЮАРКУ

Владика Василь Величковський

Нюарк. — Український нарід на рідній землі терпить страшні переслідування, але не піддається, бо вірить в Бога і краще майбутнє — твердив Владика-ісповідник Василь Величковський під час коротких відвідин та зворушливого молебня й опісля зустрічі в місцевій українській католицькій парафії св. Івана Хрестителя в понеділок, 21-го серпня, у вечірніх годинах. Не зважаючи на те, що вістку про відвідини Владики-мученика подано тільки попереднього дня, багато місцевих та сусідніх парафіян і громадян прибули, щоб зустріти того, хто — за словами мґра Ярослава Рака, який вітав Владику під час пізнішої зустрічі від місцевого Відділу УККА — „став символом батьківщини і народу, які терплять, але не коряться". Торжественно-зворушливо звучав гомін дзвонів, що сколихнув тихою в цій порі дня околицею, як Владика-мученик, з мітрою на голові і жезлом в руці та в товаристві протоіґумена Отців Редемптористів о. Михайла Гринчишина, в товаристві якого Владика подорожує, пароха о. Павла Малюги та інших отців вийшли з почотом з парафіяльного дому та йшли до церкви. На сходах при вході до церкви Владику ісповідника привітали хлібом-сіллю від місцевої парафії інж. Тарас Дурбак і Андрій Кейбіда, та 13-літні учениці 8-ої кляси місцевої парафіяльної школи, Мирося Войтович і Иосифина Мінх, зодягнені в українську народну ношу. Мирося Войтович прекрасною

(Закінчення на стор. 4-ій)

ЮВІЛЕЙНУ ПЛАСТОВУ ЗУСТРІЧ ВІДКРИТО ПРИ ЧИСЛЕННІЙ УЧАСТІ ПЛАСТУНСТВА І ГОСТЕЙ

Вовча Тропа, Іст Четгем, Н.Й. — (В.С. й І.Д.). — Серед чудової погоди розпочалася тут наприкінці минулого тижня Ювілейна Міжкрайова Пластова Зустріч з участю пластунства із трьох континентів — Америки, Австралії й Европи. В суботу, 19 серпня, усіми шляхами, що ведуть на Пластову Оселю на Вовчій Тропі, плинли авта й автобуси з пластовою молоддю і старшими з далеких і близьких місцевостей. Молодь розставляла шатра і нав'язувала „дипломатичні зв'язки" з таборовиками, що прибули з різних країн вільного світу. Штаб ЮМПЗ мав повні руки роботи аж до пізньої ночі.

Ранком у неділю 20 серпня учасники зустрічі уставилися за Уладами і куренями зі своїми прапорами на широкій спортовій площі, лицем до церкви в бойківському стилі, недавно збудованої на горбку, в якій ВПреосв. Митрополит УПЦ Мстислав, разом з духовенством почав о год. 9:30 відправляти Архиєрейську Службу Божу в намірені Пласту. Співслужили: о. протопресв. А. Селепина — капелян Пласту в ЗСА, о. протопресв. І. Данилевич, о. прот. М. Земляченко та о. І. Іляшенко. Дияконував протодиякон В. Поліщук. Співав церковний мішаний хор під проводом о. прот. И. Крети зі Савт Бавнд Бруку. Після Служби Божої Владика Мстислав виголосив глибокозмістовну патріотичну проповідь про великі вартості Пласту, якого ідеї „З Богом за Україну!" переможуть, бо сила духа перемагає всі перешкоди. ВПреосв. Владика поблагословив Пласт на добру путь, Богові на славу, Україні на пожиток. Хор проспівав многоліття Митрополитові, Україні та українському Народові, а потім молитву „Боже Великий, Єдиний", що її підхопили зібрані на площі пластуни й гості.

Після короткої перерви для перешикування всіх куренів і прапорів почалася офіційна частина зустрічі. На чоло виступили сотки різнобарвних пластових прапорів, які підійшли до визначеної лінії. На підвищенні стануди ВПреосв. Митрополит УПЦ Мстислав, Владика УКЦеркви Преосв. Кир Иосиф Шмондюк, пластові капеляни, члени Головного й делеґати Крайових Пластових Проводів та Команди Зустрічі; делеґація УККА у складі: Лев Футала, заступник екз. голови, проф. д-р Е. Жарський — голова Шкільної Ради і СКВОР, інж. М. Семанишин — голова Комісії Молодечих Організацій, мґр І. Базарко — адм. директор і А. Чорнодольський — член Екзекутиви УККА та представники інших організацій і гостей уставилися побіч.

На команду головного

(Продовження на стор. 3-ій)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issue combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Капітулянтська заява

Кандидат Демократичної партії на президента сенатор Джордж МекҐоверн зажив собі вже недоброї слави кількома заявами, що їх від біди могла б робити „сіра" людина в гурті приятелів, але не повинен робити претендент на становище голови американської великодержави. Він заявив, наприклад, що коли б його вибрали, то поїде до столиці Північного В'єтнаму Ганою „благати" тамошніх комуністів, щоб звільнили американських полонених. Він заявив був, що має „1.000-відсоткове" довір'я до сенатора Томаса Іґлтона, як кандидата на віце-президента, а через три дні після того наполягав на нього, щоб зрікся. Він спершу заперечив, начебто висилав П'єра Салінджера, колишнього пресового секретаря през. Джона Кеннеді, на розмови з членами делегації Північного В'єтнаму у Парижі, а після того признав, що вислав його. Це були необережні заяви, які мусіли підірвати довір'я до стійкости його поглядів та здібности добре передумувати кожне слово.

Але думки, що їх сенатор Джордж МекҐоверн висловив перед гуртом відомих американських журналістів-коментаторів в минулу суботу, переступили межі надто великої поквапности й необережности. За його заявою, він переконаний, що коли його виберуть на президента ЗСА, то президент Південного В'єтнаму Нгуєн Ван Тіє і „когорти" його старшин та співробітників будуть „втікати" за кордон. Треба буде, мовляв, домовитись про уможливлення того „ексодусу" південних в'єтнамців на еміґрацію. МекҐоверн не виключає, що північні в'єтнамці можуть перевести масакру вільних в'єтнамців, коли дійдуть до влади в Південному В'єтнамі, хоч припускає, що їм залежатиме на з'єднанні собі народу. Але тут же він посередньо виправдував звірства в'єтнамських комуністів, що вони, мовляв, куди менші, як злочини американців, які своїм летунством убивають тисячі невинних цивільних жертв...

Просто не хочеться вірити, що кандидат на президента ЗСА з легким серцем говорить про катастрофу, яка з його вибором зустріне цю країну, якій чотири американські президенти обіцяли й давали свою опіку та допомогу. Яке свідоцтво видає собі сенатор МекҐоверн, коли його виборча перемога має спричинити масову втечу за кордон людей, які борються за волю своєї країни?! Слухаючи його, пригадується стародавня правда, що „сріблом є слово, але золотом мовчанка".

За повернення татар у Крим

Одержані із СССР і подані в закордонній пресі вістки про петиції депортованих із Криму татар до совєтського уряду й партії з вимогами їхнього повернення на відібрані їм землі заактуалізували знову цю проблему також і для української політики. Виселені примусово після другої світової війни за наказом Сталіна, як „гітлерівські коляборанти", кримські татари зазнали подібної долі, як українські лемки під комуністичним режимом Польщі. Усі ті із татар, що не були знищені, були переселені в Середню Азію і живуть тепер розсіяно в Казахстані, Узбекістані і Таджикістані в кількості яких 300 000 людей. В 1967 року кримських татар регабілітовано від закиду „коляборації з німецькими окупантами", але повернутися на рідні землі їм, так само, як і українським лемкам, совєтський режим не дозволяє, мовляв, економіка тих областей, в яких вони поселені, може зазнати важких втрат після їх масового повороту в Крим. Насправді ж московський режим боїться, щоб не треба було виселювати із Криму росіян, кількість яких збільшилася там із 301.000, або 42.2 відсотка в 1926 році, до 858 000, або 71.4 відсотка в 1959 році.

З 1967 року депортовані кримські татари започаткували із своїх теперішніх поселень широку акцію з допомогою петицій, делеґацій і щорічних демонстрацій для вшанування пам'яті винищених у Криму сталінським НКВД земляків, кількість яких встановлюють самі татари на 100 000. Їхні домагання за повернення в Крим були підтримані демократичними колами совєтських дисидентів, головним речником яких став українець генерал Петро Григоренко, запроторений в 1969 р. за свою діяльність в обороні татар органами КҐБ у психіятричну лікарню. Підтримали акцію татар за повернення в Крим також і деякі київські українські діячі культури. На еміґрації в обороні кримських татар і за їх повернення в Крим виступило Закордонне Представництво ЗП УГВР у своїй заяві з липня 1969 року.

Вимагаючи повернення українських лемків і інших українців, виселених варшавським комуністичним режимом в 1947 р. із їхніх прадідівських земель, українці у вільному світі підтримують так само і справедливі домагання кримських татар.

В. Ткач

ЯПОНІЯ НА МІЖНАРОДНОМУ ФОРУМІ

Програвши війну в 1945 році, Японія на довший час відійшла від великої міжнародної політики. Вона погодилась зі станом перебування, так би мовити, під протекцією ЗСА, залишаючи цим останнім завдання встановлювати політичну лінію на азійському континенті. Відмовившися від зброєнь, вона — за згодою і не без допомоги ЗСА — присвятила свої зусилля господарській відбудові та розбудові й стала, по ЗСА і СССР, третьою з черги світовою господарською потугою.

Тепер, як виглядає, в Японії прийшли до переконання, що настав час почати відігравати більшу політичну ролю, а водночас і звернути більше уваги на підвищення своєї оборонної спроможности. За відомостями з Токіо, бюджет на четвертий п'ятирічний плян від 1972 до 1976 р. передбачає близько 17 мільярдів амер. долярів на потреби оборони краю, тобто вдвоє більше ніж у попередньому, третьому п'ятирічному пляні. Також у зовнішній політиці має початися пожвавлена активність.

Японська політика була до певної міри заскочена спробами наближення ЗСА до червоного Китаю, ідучи перед тим накресленими Вашингтоном лініями і втримуючи, зокрема, союзні відносини з Тайванем. Отже, Токіо хоче й собі розширити базу своїх зовнішніх зносин незалежно від політичних потягнень ЗСА. Так само в Японії незадоволені господарським тиском збоку ЗСА, зважаючи, що ці останні в недостатній мірі беруть до уваги японські господарські інтереси. Для ЗСА постає ризико, що, шукаючи відпруження з Пекіном, вони можуть втратити свого найповажнішого і найвірнішого союзника в Азії — Японію.

До здійснення нових плянів японської зовнішньої політики енергійно береться новопокликаний прем'єр Какуай Танака. Одначе, як видно, він за старим японським звичаєм нічого не хоче робити занадто поспішно і нерозважно. Першим його важливим зовнішньополітичним кроком буде побачення з през. Ніксоном на Гаваях 31 серпня ц. р. Але незабаром після цього має відбутися подорож японського прем'єра до Пекіну: новий японський кабінет відразу ж виявив бажання унормувати відносини з червоним Китаєм, а китайський прем'єр Чу Ень-лай дуже швидко відповів запрошенням до себе голови японського уряду. Можна припускати, що унормування відносин поміж Японією і червоним Китаєм станеться коштом Тайвані, яка уже висловлює своє незадоволення з приводу запланованої подорожі.

Активна політика Японії відкриває їй двері і в інших напрямках: Танака заявив, що він буде продовжувати ще за його попередника Сато заплановані переговори про укладення мирового договору з СССР, при чому це тепер Москва натискає на якнайшвидше започаткування таких переговорів, маючи надію перешкодити плянам японсько-китайського відпруження, а то й наближення. Як бачимо, Японія, що довгий час перебувала в тіні, виходить тепер на перший плян міжнародних зацікавлень.

Яка буде дальша постава Японії в аспекті міжнародних розгривок? Чи вона, бачачи залицяння з усіх боків, стане „торгуватися", щоб зблизитися з тим, який дає найбільше? Це суперечило б традиційній японській розважливості. Вже сам календар важливих переговорів прем'єра Танаки говорить про майбутні політичні наміри Японії. Першим приходить побачення з през. Ніксоном, в якому представник Японії буде, либонь, стосувати рішучіший тон, але не зробить, мабуть, нічого такого, що могло б спричинитися до зірвання американсько-японського союзу. Другим з черги приходить побачення з китайськими політиками в Пекіні. А щодо СССР, то Токіо буде, правдоподібно, намагатися одержати якнайбільше поступок, використовуючи свої відносини з ЗСА і нав'язуючи нормальні відносини з Пекіном.

Ставлячи завдання унормувати відносини з Пекіном перед переговорами з Москвою, Танака не може не усвідомлювати, що вже цим самим він дратує Кремль. Бо конфліктний стан китайсько-совєтських відносин не припиняється, а радше поглиблюється. На початку серпня ц. р. совєтська урядова газета „Известия" вибухла обуренням з приводу виданого недавно в Пекіні „Світового атласу". „Известия" закидають цьому виданню, що воно умотивовує китайські претензії на півтора мільйона квадратових кілометрів „відвічної совєтської території", узасаднюючи такі претензії „нерівними договорами" поміж Москвою і Пекіном у минулому столітті і „російськими завоюваннями"; що це видання (яке „Известия" називають „атласом ворожости") атакує господарську інтеграцію об'єднаних у т. зв. Комеконі комуністичних країн, а натомість позитивно ставиться до поширення Европейської Господарської Спільноти західньоевропейських держав, і. т. д. Отже, Японія вважає для себе за важливіше порозуміння з Пекіном ніж з Москвою — і то саме в той час, як совєтсько-китайський конфлікт загострюється.

На кінець цих міркувань хочемо поставити два питання. Перше: чи є якісь дані на те, що потужна під господарським оглядом, а в майбутньому зміцнена політично й мілітарно Японія піде на якусь тіснішу співпрацю з СССР? Хоч у світовій політиці нічого не можна виключати, така можливість виглядає сумнівною: СССР буде завжди більшою погрозою для Японії і, взагалі, на азійському континенті, ніж скажімо, Китай, та ще при тому китайська потуга може для Японії послаблюватися дальшим її союзом з ЗСА. Японія ще перед другою світовою війною вважала потужний і задалеко на схід посунений СССР за потенціяльну небезпеку для себе — так, як це було і з колишньою царською імперією. Які були японські міркування, але таки факт залишається фактом: Японія не починала війни проти СССР. Цей же останній вважав за потрібне в 1945 році і собі в останній хвилині вдарити по вже безборонній Японії, щоб узяти й для себе якийсь „кавалок" із шкіри вже забитого ведмедя. Таких речей японці не забувають...

Друге питання: яке може бути відношення Японії до справи уярмлених Мос-

(Продовження на стор. 3-ій)

І. Лучишин

„РАДЯНСЬКА ВЛАДА"

Прикметник „радянський" походить від іменника „рада", а по-російському — „совєтський" від слова „совєт".

„Радянська", чи „совєтська" влада мала б означати найбільш демократичну, всенародну владу, що створена й діє тільки з волі чи пак за „радою" або тільки згідно з „совєтом" народу.

Отож перед нами стоїть питання: чи існує в Україні або бодай в якійсь одній із 15-ох так званих „союзних республік" якась вільно обрана народна рада з правом будь-якого територіяльного, народного, суверенного самоуправління?

Ні, і ще раз ні! Бо в цілому т. зв. СССР фактичну, єдину й неподільну владу над усіми народами має однаєдина диктаторська Комуністична партія, з осідком у Москві, власне її Центральний Комітет, чи пак його генеральний секретар із дібраними для нього помічниками. Це єдина фактична влада на цілий СССР.

Центральні Комітети комуністичних партій поодиноких „союзних республік", в тому числі й України, це слухняні диспозиційні органи єдиного владного центру — Москви, без найменшого права вияву власної волі.

Творцем совєтської, чи пак в українському перекладі „радянської" влади був, як відомо, Ленін, що ввійшов до історії як найбільший ворог народовладдя — демократії, що горів безмежною жадобою абсолютної, диктаторської влади для себе і його монопольної КП над народними масами, під брехливою маскою диктатури пролетаріяту.

І в національній політиці щодо неросійських народів Ленін виявив себе брутальним російським імперіялістом, бож збройною силою загнав їх у ярмо російської „єдіної і нєделімої Росії", чи пак СССР.

Ленін і його пізніші та й теперішні наслідники — від Сталіна до Брежнєва — це безсоромні облудники-брехуни, що всупереч наявним фактам уперто називають створену ними московську деспотичну систему влади „демократичною", „народною", чи пак „радянською" владою, що нібито слухає „ради" народу...

У цій своїй забріханості вони зайшли вже так далеко, що кожному народові в СССР чіпляють прикметник „радянський" або навіть усі народи разом називають „єдиним радянським" народом, щоб підкреслити їхню вже нібито повну асиміляцію, до чого з великою ревністю прямують усі московські шовіністи-імперіялісти.

З усього сказаного вище випливає незаперечний висновок, що термін „радянський", чи „совєтський" зовсім не окреслює змісту існуючого суспільно-державного деспотичного устрою нинішньої російської імперії під фальшивою назвою СССР. Чому й вся назва СССР, чи в українському звучанні — СРСР є фальшива?

СРСР — „Союз Радянських Соціялістичних Республік" — у всій своїй назві не має ні одного правдивого слова:

1) Це ніякий союз, бо він ніколи не був творений шляхом вільного рішення чи вибору народів, — це колоніяльна імперія, створена шляхом мілітарного завоювання підбитих і поневолених народів; 2) ніяких „радянських", бо від жовтневого перевороту 1917 р. до нинішнього дня всі „ради" „радянських республік" не були вільно обрані народами, не існують і не мають ніяких політичних прав; 3) ніяких „соціялістичних", бо державно-капіталістичне поневолення людини — це ніякий соціялізм і 4) ніяких республік, бо їх немає, це тільки колонії Москви!

А як реаґує на цю явну московську брехню українська політична еміґрація?

На превеликий жаль і на диво, в значній частині українських еміґрантських публікацій аж кишить від безглуздих термінів „радянський", „радянська", „радянське", наприклад: „Радянський Союз", „Радянська Україна", „радянська влада", „радянське письменство", ба навіть „Комітет для оборони радянських політичних в'язнів".

На еміґрації існує ціла низка українських видань, наприклад, часопис „Українські Вісті", журнал „Сучасність" і інші, що послуговуються виключно урядовою большевицькою термінологією. Деякі наші екзильні журналісти перейняли наосліп готову „радянську" термінологію, задовольняючися її українським звучанням і зовсім не вдумуючися в її суперечний зміст.

Які ж висновки з цього?

Вони ясні. Кожний вдумливий українець не може називати сучасної московської окупації України „українською радянською владою", чи навіть „радянською Україною." Коли вже й вживати прикметник „радянський", то тільки в лапках або з додатком „так званий", для зазначення, що це не наш вислів.

В крайньому разі можна б вживати й терміну „підсовєтська Україна" для зазначення, що вона перебуває під гнітом московської совєтської влади.

Д-р Іван Ярош

УКРАЇНСЬКИЙ СПОРТ В АМЕРИЦІ

Тіловиховання-спорт стоїть у прямій пропорції до розвитку всього життя національної спільноти, бо є функціональною складовою частиною загального розвитку народу, а зокрема української спільноти в діяспорі.

Тому кожен той, що йому лежить на серці добро українського тіловиховання й спорту, дивиться на свою працю очима не спортового ентузіяста-фанатика одної ланки спорту, але свідомого зорганізованого суспільства, що знає для чого і куди прямує. „Спорт для нас — це складова частина чогось вищого, що прагне до висоти відважного і чистого людства", — каже П'єр де Куберт.

Під впливом розвитку фізичної культури на Заході, постає у нас новітній фізкультурний рух з метою всестороннього фізичного й психічного виховання народу і співдіяння у формуванні характеру молоді для потреб нації. Перед першою світовою війною на західніх українських землях заходами „Сокола Батька" та ентузіястів фізичної культури, як проф. І. Боберський, Лаврівський, Тисовський, Трильовський та інші, успішно розвивалася фізична культура в наших „Соколах", „Січах", у численних спортових клюбах і товариствах. Крім руханки і змагу організується по селах пожежна сторожа, мандрівництво, виходить низка руханкових та спортових підручників проф. Боберського та проф. Тисовського про „Пласт". „Сокіл" у Львові набуває „Сокільський майдан", бере участь у сокільському здвизі в Празі. Велике значення для пробудження національного життя мали сокільські здвиги в Стрию 1906, в Тернополі 1910 р., крайовий здвиг у Львові 1911 р., а від 1912 р. організується при „Соколах" стрілецькі курені.

Заініційовані д-ром К. Трильовським руханково-пожежні „Січі" у 1900 р. розвинулися до числа понад 1 200 в Галичині й Буковині. Спортові Т-ва „Україна" у Львові, „Беркут" і „Сянова Чайка" в Перемишлі та інші влаштовують змагання з легкої атлетики, дужання, ситківки, наколесництва та інших родів спорту. Завершенням праці наших фізкультурників і величною маніфестацією був шевченківський крайовий здвиг 28-го червня 1914 р. у Львові, в якому взяли участь 14 000 членів „Сокола", Українського Січового Союзу, спортових клюбів, Пласту і стрілецьких відділів. Згадані стрілецькі відділи створили відтак Леґіон УСС, зав'язок Галицької Армії.

Згідно зі засадами згаданого вище нашого фізкультурного руху автор цих рядків зорганізував 40 років тому в Львові спортове товариство „Тризуб" у системі Українського Спортового Союзу, як активний засновник, тренер та змагун і при його співучасті „Тризуб" був трикратним чемпіоном в копаному м'ячі в Галичині перед світовою війною.

Протягом перших двох років війни большевики виарештували провідних людей тіловиховних організацій і понищили майно наших товариств. Під час німецької окупації фізкультурним життям на західніх українських землях керував УЦК-Відділ Опіки над Молоддю, Референтура Тіловиховання, були зорганізовані спортові клюби та тіловиховні товариства, розвинулися спортові гри — копаний м'яч, гаківка та ін.

З кінцем війни почалася еміґрація на Захід. У Німеччині від 1945 р. твориться Рада Фізичної Культури (В. Блавацький і І. Красник), як центральна організація фізкультурного життя. Її найбільшим успіхом була організація спортового життя по таборах і переведення низки змагань за першість, організація „днів фізкультури", участь в олімпіяді ДП в Нюрнберґу в 1948 році.

РФК завела „відзнаку фізичної справности", створила курси учителів фізичної культури в Міттенвальді 1947 р., провела змагання спортових клюбів. В Мюнхені проф. Антонович зорганізував у 1946 р. спортове товариство „Довбуш", заступником голови, якого до від'їзду в Америку, проф. Антоновича, в 1948 році був підписаний, а опісля в 1949-1952 підписаний був головою цього спортового товариства. З його ініціятиви і головно з його фондів зорганізована була також гокейова дружина. Наша спортова дружина мала визначні успіхи, вигравала на численних міжнародних змаганнях у найвищій клясі, як в Німеччині з репрезентацією Америки, виїжджала на змагання до Австрії й Італії, де грала проти „Дієболі Россо", чемпіона Італії. Не менших успіхів добилася наша боксерська секція, яка належала й до німецької ліґи, баварська секція, де сл. п. И. Хома, тяжкої ваги і Барчук, середньої ваги, не мали успішних противників. Треба тут пригадати успіхи наших середньошкільних учнів в копаному м'ячі, які високоциферно били німецьких суперників.

Розцвіт діяльности спортового товариства „Чорноморська Січ" не пройшов так легко, і багато треба було старань підписаного. Два роки тому „Чорноморська Січ" стояла перед небезпекою руїни через поставу проводу, що як не буде професійної дружини копаного м'яча з чужинцями-гравцями, то „Січ" розлетиться. Одначе, домагання підписаного „умасовити" наш спорт виявилися слушними, життя потвердило, що це єдиний шлях, що в українському народі жевріє колосальна здорова сила, яку треба тільки вміти зрушити.

Підписаного виховував батько української фізичної культури проф. Боберський, який не раз казав: „Кріпи свої сили, бо як ти слабий, то світ скрутить тобі карк" і — „Всі вперед, всі враз!" Кличі проф. Боберського повинні стати мобілізуючими для нашої молоді і тепер, щоб зберегти її від плюгавства наркоманії та інших злочинів.

Централя УСЦАК за довгі роки свого існування не здійснила своїх завдань в Америці й Канаді, і тому треба в цій справі зробити зворот на 360 степенів, взявши під увагу такі домагання:

— Реалізувати велику фізичну культуру для українців, а для тіловиховання і спорту знайти людей, які б

(Продовження на стор. 3-ій)

Володимир Барагура

ГАЛИНА МАЗЕПА — ІЛЮСТРАТОР ВИДАНЬ ДЛЯ ДІТЕЙ

(Слово на відкритті виставки Г. Мазепи в Ню Йорку в лютому 1972 р.)

(1)

Говоритиму про царину, яка займає поважне місце в образотворчій праці Галини Мазепи, яка одначе на цій виставці її картин не показана — про Г. Мазепу, як ілюстратора для дітей, хоч діти, це майбутні сприймачі мистецтва й узагалі пересмники надбань старшого покоління. Тому треба вже заранія їх до тієї ролі підготовити. Володимир Дорошенко у слові на основуючому з'їзді Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді (1946 р.) сказав так про свою справу: „Як наслідок браку мистецького виховання змалку приходить якщо не нехтування, то байдуже ставлення до мистецтва загалу громадянства".

Я не мистець і не мистецтвознавець, але поскільки ілюстрування належить до прикладного мистецтва, а ілюстрування для дітей має утилітарний характер з педагогічним, дидактичним і розваговим ухилами, я дозволю собі з того аспекту підійти до теми.

Не кожний образотворчий мистець, навіть великого формату, може бути ілюстратором і буває, що найкращий маляр не може знайти спільної мови з автором і читачем. Щоб бути надійним ілюстратором, треба мати окремі обдарування. Поруч професійно-малярських знань і умінь, ілюстратор мусить мати дар поставити себе в становище автора твору, який ілюструє, і зрозуміти твір так, щоб за допомогою візуальних засобів передати сприймачеві те саме, що автор передає мистецьким словом. Ілюстратор мусить навіть піти крок далі й доповнити візуальними засобами те, чого не може сказати поет чи письменник мистецьким словом. Наприклад, у випадку історичної чи побутової тематики яким майстром слова автор не був би, ледве чи він зможе описати предмети, одяг, зброю, хатнє устаткування чи інші побутові деталі так, як це може зробити ілюстратор. Тому й ілюстратор мусить сягати до допоміжних дисциплін — історії, археології, фолкльору, етнографії, архітектури.

Завданням ілюстратора є, користуючися візуальними засобами, допомогти авторові донести твір до свідомости сприймача-читача й викликати в нього ті самі образи, переживання, процеси, задуми, ідеї, які керували автором. Тому ілюстратор мусить зрозуміти твір й іти в унісон з автором по лінії його творчого задуму. Інакше наступить розбіжність, дисонанс, скреґіт і, замість улегшити читачеві зрозуміти твір, ілюстратор може скомплікувати, а то й унеможливити процес сприймання й розуміння твору. Тут роля ілюстратора має деяку паралелю до ролі концертового скрипаля чи піяніста, що відтворює музичний твір композитора.

Ще більші вимоги поставлені ілюстраторові писань для дітей. У цій ролі ілюстратор мусить вміти творчо розщепити, роздвоїти себе. Залишаючися дорослою людиною й мистцем, він мусить одночасно вміти проєктувати себе, тобто поставити себе в становище дитини-сприймача, мусить вміти дивитися на вірш, казку, леґенду, оповідання, п'єсу з точки бачення, світовідчування, світосприймання й світогляду дитини й мусить вміти вжити таких засобів візуального зображення, що ішли б по лінії дитячого відчування, сприймання й розуміння, мистецтва, чи таких, яких вжила б сама дитина, коли б ілюстраційно передавала прочитане чи прослухане.

Тому ілюстратор для дітей мусить бути обдарований інтуїцією, мусить мати теоретичну підготову й прикликати в допомогу цілий ряд посвячених дисциплін — психологію дитини, психологію виховання, дидактику й методику, а передусім мусить студіювати дитячий малюнок — правзір для кожного ілюстратора для дітей.

Ілюстратора для дітей мусить ціхувати повага до предмету й пошана до малого сприймача, серйозне трактування ілюстрації й дитини. Тому й ілюстрація для дитини мусить бути так само дбайливо виконана, як ілюстрація чи картина для дорослих. Коли визнаємо психологічну теорію, що душа дитини, це „табуля раза", тоді заповняймо цю незаписану таблицю найпрецизнішими лініями та найбільш гармонійними кольорами. Всяка наколінна мазанина диктована переконанням, що дитина і так нічого не розуміє ні з мистецького, ні з виховного боку в ілюструванні для дітей, не може мати місця.

Галина Мазепа відзначається обдаруваннями й прикметами потрібними ілюстраторові для дітей. Прикметна для неї простота й нескомплікованість вислову, дитяча наївність у підході й реалізації теми, уміння найбільш спрощеними засобами передати зміст, істоту, ідею ілюстрованої теми. Г. Мазепа малює для дитини так, як творить сама дитина, при чому маю на увазі психологічну подібність процесу творення, а не чисто технічну сторінку виконання малюнку.

Для прикладу хай послужить виконана Мазепою обкладинка до річника „Веселки" за 1963-ій рік. Вона відзначається легкістю, простотою, погодою, ясністю, життєрадісністю, павутинною тендітністю ліній, материнською любов'ю й ніжністю, вкладеною у виконання цілости.

Цікавим прикладом тонкого розуміння Галиною Мазепою дитячої психіки хай послужить вступна ілюстрація до весняного числа „Веселки" за березень 1967 р., яку потім малярка розгорнула у повнокольорову картину. Дуже простими засобами розказала вона цілу подію — пробудження весни. Всі компоненти зовсім нескладні — співаюча пташка, пташине кубелечко, набубнявілі лозинні бруньки, а в центрі уваги згорнута в клубок манюсінька дівчинка, що символізує весну. І власне уведення оцього русоволосого дівчатка свідчить, як досконало Г. Мазепа знає дитячу психіку, посідає секрет дитячої душі — діти люблять квіти, пташок, тварин, але найбільше цікавляться своїми однолітками й товаришами забави. І в цій картині знаходять предмет свого найбільшого зацікавлення — маленьку дитину-весну.

Друга риса ілюстраторської творчости Г. Мазепи для дітей це її українськість, український кольорит, але не лише зовнішньо-декоративний, бо вона сягає в надри народної душі, вона глибоко стремить корінням в українському побуті, фолкльорі, ментальності. Первні українства пов'язані органічно з її мистецькою творчістю. Примітивізм, простота, ясність і чіткість та ляпідарність вислову й гармонія кольорів це те, що ставить народну мистецьку творчість так близько дитячого розуміння й вислову мистецтва.

(Закінчення буде)

П'ЯТЬ НАЙКРАЩИХ В УНС ЗА 6 МІСЯЦІВ 1972 Р.

Відділові організатори:	Членів
1. Михайло Семків (379) — Чикаго, Ілл.	30
2. Микола Хоманчук (5) — Асторія, Н. Й.	28
3. Квітка Стецюк (25) — Джерзі Сіти, Н. Дж.	25
4. Петро Головачук (42) — Пассейк, Н. Дж.	25
5. Михайло Кігічак (240) — Клівленд, Огайо	23

Відділи:	
1. 340 — Нюарк, Н. Дж. — секр. В. Колюбінський	51
2. 233 — Льорейн, Огайо — секр. В. Дейчаківський	45
3. 361 — Ню Йорк, Н. Й. — секр. д-р В. Вишиваний	34
4. 5 — Асторія, Н. Й. — секр. М. Хоманчук	30
5. 379 — Чикаго, Ілл. — секр. М. Семків	30

Округи:	
1. Клівленд, Огайо — голова д-р Богдан Футей	208
2. Чикаго, Ілл. — голова Михайло Ольшанський	206
3. Ню Йорк, Н. Й. — голова д-р Іван Флис	194
4. Філядельфія, Па. — голова Степан Гавриш	166
5. Нюарк, Н. Дж. — голова Юліян Баранюк	127

Області:	
1. Під кермою С. Гавриша	558
2. Під кермою Є. Репети	539
3. Під кермою В. Оріховського	394
4. Під кермою В. Дідюка	226

Загальне число членів у ЧЕРВНІ 1972 року	383
Загальне число членів за 6 місяців 1972 року	1876

П'ЯТЬ НАЙКРАЩИХ В УНС В МІСЯЦІ ЛИПНІ 1972 Р.

Найкращі Відділові організатори:	Членів
1. Т. Шпікула (221) — Чикаго, Ілл.	9
2. О. Чабан (242) — Фраквілл, Па.	9
3. М. Фединишин, (155) — Перт Амбой, Н. Дж.	8
4. М. Хоманчук (5) — Асторія, Н. Й.	7
5. М. Кігічак (240) — Клівленд, Огайо	7

Найкращі Відділи:	
1. 514 Торонто, Онт. — секр. О. Корпан	14
2. 240 Клівленд, Огайо — секр. М. Кігічак	10
3. 5 Асторія, Н. Й. — секр. М. Хоманчук	9
4. 221 Чикаго, Ілл. — секр. Т. Шпікула	9
5. 242 Фраквілл, Па. — секр. О. Чабан	9

Найкращі Округи:	
1. Чикаго, Ілл. — голова М. Ольшанський	37
2. Торонто, Онт. — голова д-р О. Войко	31
3. Ню Йорк, Н. Й. — голова д-р І. Флис	29
4. Шамокин, Па. — голова М. Гентош	25
5. Клівленд, Огайо — голова д-р В. Футей	21

Найкращі Області, які є під опікою:	
1. С. Гавриша	88
2. Є. Репети	74
3. В. Дідюка (Канада)	54
4. В. Оріховського	44

Загально придбано в липні	287
Загальне число придбаних членів у 1972 році	2,163

ЮВІЛЕЙНУ ПЛАСТОВУ ЗУСТРІЧ ВІДКРИТО ПРИ ЧИСЛЕННІЙ УЧАСТІ ПЛАСТУНСТВА І ГОСТЕЙ

(Закінчення з 1-ої стор.)

бунчужного Зустрічі, ст. пл. О. Цюка, під звуки пластової оркестри з Торонто, виступили вперед прапороносці з п'ятьма прапорами. На наказ підняти прапори злинули на машти, в супроводі Пластового гимну, український блакитно-жовтий прапор, державні прапори ЗСА, Канади й Австралії, та окремий прапор зустрічі, який у грудні 1971 року був перший раз вивішений в Австралії, де започатковано ювілейні святкування у 60-річчя Пласту: цей прапор перемандрував через Аргентину й Велику Британію та опинився на Вовчій Тропі. Голова Організаційної Комісії ЮМПЗ, пл. сен. З. Корчинський передав урочисто провід зустрічі командантові ЮМПЗ, пл. сен. Ігореві Королеві, якому з черги головний бунчужний Зустрічі склав звіт про стан учасників. З-поза терену Канади й ЗСА на Зустріч прибуло: з Австралії 35 осіб, у тому 1 новак, 14 юнаків і юначок і 7 старших пластунів і пластунок; з Аргентини — троє юнацтва під проводом ст. пластунки Євгенії Литвин Павлишин; з Великої Британії трьох старших пластунів та з Італії двох ст. пластунів і 1 пл. сеніор. Всіх „закордонних" гостей — 45.

Начальний Пластун, пл. сен. Юрій Старосольський і голова Головної Пластової Ради, пл. сен. Ольга Кузьмович, виступили на окреме підвищення: голова ГПР відчитувала і Начальний Пластун повторяв текст урочистого приречення. Опісля всі учасники привітали нового Начального Пластуна трикратним „Слава!", а на відповідний наказ піднято на машт знам'я Начального Пластуна, після чого Нач. Пластун виголосив своє зворушливе слово до учасників Зустрічі.

На наказ бунчужного юнак Тарас Бриндзя з Австралії приніс смолоскип з вогнем з Ювілейної Пластової Зустрічі, що відбулася в Австралії, і передав горіючий смолоскип голові КПС в Австралії, пл. сен. Ігореві Гриневичеві, який вручив його Начальному Пластунові. Начальний Пластун запалив вічний вогонь, який горітиме через цілий час тривання Зустрічі. Опісля відбулася дефіляда пластових прапорів перед делегацією УККА та перед трибуною, на якій стояли Владики обох Церков, Начальний Пластун, голова ГПРади, отці капеляни Пласту, голови Крайових Старшин з Австралії, Канади й ЗСА, представники інших країн, де діє Пласт, і Команди Зустрічі.

Після обіду й відпочинку о год. 5-ій по пол. Преосв. Кир Йосиф Шмондюк відправив Архиєрейську Службу Божу при співслуженні о. ігумена В. Гавліча, ЧСВВ, о. І. Сиротинського — капеляна Пласту в Канаді, о. Ю. Гнатишака, о. І. Мака, о. Р. Бялецького. Дияконували о. В. Смик і о. Я. Шуст, обидва пластові сеніори, а капеляном Владики був о. шамб. Е. Манастирський. Сповідали: довголітній духовник Вовчої Тропи о. Ю. Менцінський, о. Л. Ліщинський, о. П. Теодорович, о. д-р дек. Б. Волошин і о. крил. В. Андрушків. До св. Причастя приступило багато пластунів, пластунок та гостей. Після Служби Божої пластовий капелян о. В. Смик привітав Владику і просив благословення. Владика погратулював Начальному Пластунові і всім пластунам з приводу такої щасливої хвилини і побажав, щоб ідеї основоположника Пласту д-ра Ол. Тисовського - Дрота — здійснилися. Пласт — це велика школа життя, що навчає пластунів про їхні обов'язки перед Богом, народом, ближніми й собою. Пласт виховує нашу молодь у вірності Богові й рідному народові та в карності, з думкою, що з-поміж так вихованої молоді вийдуть найкращі провідники нашого народу. Вкінці Владика поблагословив усіх пластунів.

Під час Служби Божої співав пластовий хор під проводом пл. сен. О. Стецури. Апостола читав пл. сен. Михайло Дем'чишин, кол. учитель української гімназії в Гайденав, а „Вірую" співав пл. сен. Хабурський з Торонто. Відспівано многоліття Св. Отцю, Їх Блаженству Верховному Архиєпископові Кардиналові Йосифові Сліпому, Митрополитові УАПЦ і УПЦ в ЗСА ВПреосв. Мстиславові, який був приявний на цілій Службі Божій, Преосв. Кир Йосифові Шмондюкові, Начальному Пластунові і всім пластунам. Могутнім „Боже Великий" закінчено Богослужбу.

Відтак відбулася спільна вечеря з Владиками, духовенством і представниками пластових проводів.

Організаційна Комісія ЮМПЗустрічі під проводом пл. сен. З. Корчинського зробила все можливе, щоб Зустріч випала якнайкраще.

Провід Санітарної Служби й Медичної Опіки спочиває в досвідчених руках лікарів-пл. сеніорів: д-ра О. М. Волянського, д-ра Д. Коструб'яка, д-ра А. Лемішки, д-ра І. Войчишина та д-р Н. Коропецької. Головна амбулаторія і шпиталик приміщені в червоному будинку, а крім цього є два амбулаторійні пункти: в таборі юначок (на горі) під керівництвом д-р Н. Коропецької, та в таборі юнаків під керівництвом докторів Соханівського і Войчишина. Працюють три медсестри: І. Шморгун, В. Слободян і Є. Харченко, з якими співпрацюють три студенти медицини та старші пластунки з куреня „Чортополохи". Здоровельний стан учасників ЮМПЗ задовільний, а склад персоналу Медичної Опіки й Санітарної Служби гарантує всім таборовикам якнайкращу обслугу.

На Зустрічі діє виставка музейних експонатів з Пластового Музею у Клівленді під опікою сеніора-сеніорів проф. Леоніда Бачинського, Пластова Пошта й філятелістична виставка, окрема виставка куреня „Лісові Чорти" з нагоди 50-ліття існування їхнього куреня, зорганізована інж. Р. Загайкевичом, та виставка, яку підготовив д-р М. Грушкевич з куреня Войнаровського. Курінь „Червона Калина" подбав про влаштування виставки рідкісних експонатів грошових знаків і поштових марок з часів української державности з приватної колекції п. Решітника. Центром уваги усіх виставок є виставка мистецької творчости юнацтва, яку зорганізувала Мистецька Комісія ЮМПЗ під проводом пл. сен. Люби Крупи.

Пластова Оселя Вовча Тропа, під проводом пл. сен. Я. Войдуника і госп. референтів пп. Сушкова й Савицького, та голови Пласт-Приялу в Ню Йорку п-і Косович, займається з якнайкращими успіхами господарсько-технічною частиною Зустрічі.

Намічена програма ЮМПЗустрічі така багата, що її вистачило б на цілий місяць. Про виконування цієї програми в чергових днях будуть подані інформації в пресі.

Всі учасники Зустрічі вірять і сподіваються, що прекрасна погода перших трьох днів триватиме без змін аж до неділі 27-го серпня, коли Зустріч буде закрита.

За Пресову Службу ЮМПЗ: *В.С.* і *І.Д.*

ЯПОНІЯ НА МІЖНАРОДНОМУ ФОРУМІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

квою народів, зокрема до визвольних прагнень українського народу? Цікаво ствердити, що на відміну від китайців (які в своїй пропаганді виявляють зацікавлення долею неросійських республік СССР), японці ні тепер, ні перед другою світовою війною в своїй пропаґанді майже зовсім не звертали уваги на справу уярмлених Москвою народів. Проте — теж на відміну від китайців — японські політичні і урядові кола не тільки досконало були поінформовані про проблеми уярмлених народів але й виявляли велике зацікавлення цими проблемами, а натомість китайські політично-урядові кола про ці справи, як досі, мовчать...

Не так давно ми чули про те, що українські політики з АБН нав'язали зносини з певними японськими антикомуністичними силами. Авторові цієї статті відомо, що перед другою світовою війною жваві контакти з японськими політично-урядовими колами (на рівні амбасадорів) мали тодішні члени екзильного уряду Української Народної Республіки: прем'єр Вячеслав Прокопович, міністер закордонних справ Олександер Шульгин, міністер військових справ ген. Володимир Сальський й інші. Японці, як сказано, виявляли не тільки ознайомлення й зацікавлення справами визвольної української політики, але й мали пляни активно її так чи інакше підтримати. Проте, події пішли іншими шляхами: Японія, ув'язавшись у збройний конфлікт з ЗСА і Англією, втратила своє зацікавлення справами, що стосувались СССР. Є дані припускати, що Гітлер не бажав, щоб Японія „втручалася" у ці справи...

Якими шляхами піде далі японська зовнішня політика і чи в ній — поміж червоним Китаєм, ЗСА і СССР — буде місце на зацікавлення справами уярмлених Москвою народів, — покаже майбутнє.

УКРАЇНСЬКИЙ СПОРТ В АМЕРИЦІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

цій справі віддалися з посвятою;

— беззастережно прийняти ідеї проф. Боберського;

— Централя УСЦАК повинна охопити всі клітини нашого зорганізованого спорту в Америці й Канаді;

— популяризувати кличі „все для молоді", „спорт у маси", „в здоровому тілі здорова душа" і ін.;

— створити фінансову базу для росту цих наших ідей;

— створити періодичний спортовий журнал;

— завести відзнаку фізичної справности;

— завести емблему УСЦАК і прапори спортових українських товариств;

— зорганізувати курси спортового судівництва;

— зорганізувати курси інструкторів фізичної культури;

— переводити українські спортові олімпіяди;

— прийняти гимн українського спортовця;

— нав'язати зв'язки з нашими фізкультурними організаціями в світі;

— проводити пропаганду наших ідей серед громадянства в пресі;

— нав'язати товариські взаємини з іншими національними групами у справі спортових змагань.

Отже, треба в цій нашій справі повної посвяти і послідовности, впертости і часу. Але тому, що не святі горшки ліплять, берімося всі зі спортовим запалом до діла, всі вперед, всі враз, бо ще не пізно.

Українська хроніка

ПРОФ. ЯР. РУДНИЦЬКИЙ НА НАУКОВИХ КОНГРЕСАХ У ЕВРОПІ

На запрошення постійного Комітету Лінгвістів при ЮНЕСКО в Парижі, професор Яр. Рудницький візьме участь в XI Міжнародному Конгресі Мовознавства, що відбудеться з кінцем серпня у приміщеннях Болонської Академії в Італії. Крім цього він візьме участь у Міжнародному Конгресі Порівняльної Літератури в Кембриджі, Англія. На обидва конгреси він зголосив наукові доповіді з мово- й літературознавства.

АРТИСТ-МАЛЯР ІВАН КУЧМАК ВИДУЖУЄ ПІСЛЯ ДВОХ ОПЕРАЦІЙ

Гемстед, Н. Й. — Відомий українській громаді з численних виставок образів, головно з тематики УСС і Визвольних Змагань, артист маляр Іван Кучмак перейшов дві складні операції й тепер видужує. Управа й членство 204 відділу УНСоюзу вітає сердечно свого довголітнього члена з поворотом до здоров'я в надії, що українська громада зможе вкоротці оглядати його образи з новою тематикою на черговій виставці.

ДО ЮВІЛЕЮ СКОВОРОДИ

У рямцях вивчення українського літературного барокко вводиться у Славістичному Департаменті Манітобського університету з нагоди 250-річчя народження Григорія Сковороди окремий курс про його творчість восени 1972 р.

Курс, що його вестиме д-р С. Погорілий, матиме приблизно таку програму: Сковорода — найвизначніший барокковий мислитель-письменник XVIII сторіччя; Сковорода — ланка, що зв'язує красне письменство барокко з українським романтизмом; найголовніші риси філософії Сковороди; „Сад божественних пісень"; інші поетичні твори; „Харківські байки"; епістолярна творчість; поетика Сковороди; його нововведення; мова Сковороди; місце Сковороди в духовній історії України та Европи; „Сковородіяна" (досліди над творчістю): М. Ковалінський, П. Куліш, Ерн, Дм. Багалій, І. Франко, Гнат Хоткевич, Дм. Чижевський та ін.

На курс можуть вписуватись дійсні студенти Манітобського університету, а також й інші зацікавлені особи, як т. зв. звичайні слухачі (special students).

Євгенія Зарицька виступатиме на музичній імпрезі в рамках XX-ої Олімпіяди

Мюнхен. — Комітет при керівництві XX-ої Олімпіяди, що починається дня 26 серпня ц. р. у Мюнхені заанґажував відому українську співачку меццо - сопрано Євгенію Зарицьку для виступу у мульти - медія творі „Ранок після пожежі" Д. Шенбаха, одного з найвидатніших німецьких модерних музиків, творця та провідного авангардиста жанру мульти - медія. „Ранок після пожежі" — це твір найновішої музично - сценічної форми, твір так званого Тотального Театру, що базується на гомогенній сполуці усіх мистецьких виразів. Він скомонований спеціяльно для цьогорічних світових спортових змагань у Мюнхені для широкої інтернаціональної публіки, що приїде на Олімпіяду. Світова прем'єра відбудеться в день відкриття Ігрищ, цебто 26 серпня ц. р. о годині 8:30 вечора; дати 8-ми музичних повторень — репріз: 28 і 31 серпня та 2 - 4 - 5 - 6 - 8 і 9 вересня. Підготовкою, пробами, прем'єрою і всіма репрізами займається особисто автор - композитор при помочі свого сталого мульту-медія штабу. На бажання Євгенії Зарицької включив композитор у її сольо одну українську народну пісню.

В Елленвіл і Огайо відбудеться XXI Всеамериканський Маніфестаційний Здвиг СУМА

(Закінчення з 1-ої стор.)

спортові турніри між молодечими командами з копаного м'яча та відбиванки. О 7:30 вечора розпочнеться сумівський концерт, з показом досягнень мистецьких одиниць Спілки, в тому великого хору з Вишкільного табору під мистецьким керівництвом проф. Михайла Длябоги, духової оркестри з Осередку СУМА ім. М. Павлушкова з Чикаго під дириґуванням проф. Михайла Голіяна, з виступами рецетоторів на тему 30-ліття УПА і в кінці кращих танцювальних груп. Після концерту забава, оркестра „Мрія" П. Хомута. У неділю після Богослужень в католицькій і православній каплицях о 10-ій ранку, відбудеться маніфестаційна частина Здвигу, на якій святкове слово виголосить голова ГУ СУМА мгр Євген Гановський, будуть зачитані привіти, показано декілька мистецьких точок перед Пам'ятником Героям, і там же — дефіляда перед плятформою з Командою Здвигу й Почесною Президією, під звуки оркестри з Чикаґа. Опісля на площі відбудуться заключні спортові змагання за першість, святкове закриття Вишкільного Табору, роздача свідоцтв і вручення нагород. У вечірніх годинах у неділю—друга частина мистецьких виступів гуртків з різних Осередків. Неділя закінчиться товариською забавою. У понеділок 4 вересня Апель і формальне закриття табору та потім дозвілля, відпочинок на свіжому повітрі, плавання тощо.

Команда XXI Всеамериканського Маніфестаційного Здвигу закликає батьків-матерів і старше громадянство прибути на Здвиг у по змозі українській народній ноші, щоб так дати приклад збереження українських традицій для сумівської молоді.

Ділимося сумною вісткою,
що 27-го липня 1972 р. на 86-му році життя
відійшов у Вічність на Рідних Землях
наш дорогий ШВАГЕР і СТРИЙКО

бл. п.
МИКОЛА ГАВРИЛИШИН

бувший професор гімназії, останньо у Збаражі.

Залишив у смутку близьку та дальшу родину на Україні, в Америці та Канаді.

Горем прибиті:

братова — СОФІЯ
братанок — БОГДАН
братаниця — МАРІЯ

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСЮ РОДИНУ ТА ПРИЯТЕЛІВ,
ЩО В НЕДІЛЮ, 20-ГО СЕРПНЯ 1972 Р. НА 80-МУ РОЦІ ЖИТТЯ,
НАГЛО ВІДІЙШЛА У ВІЧНІСТЬ
НАША НАЙДОРОЖЧА ДРУЖИНА І МАМА

СВ. П.
ОЛЕНА ТРИШ

ПАНАХИДА ВІДБУДЕТЬСЯ В СЕРЕДУ, 23-ГО СЕРПНЯ 1972 Р. О ГОД. 8-ІЙ ВЕЧ. В ПОХОРОННОМУ ЗАВЕДЕННІ П. ЯРЕМИ В НЮ ЙОРКУ.

ПОХОРОН — В ЧЕТВЕР, 24-ГО СЕРПНЯ Ц. Р. О ГОД. 8:45 РАНКУ З ПОХОРОННОГО ЗАВЕДЕННЯ ДО ЦЕРКВИ СВ. ЮРА, А ЗВІДТАМ НА УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ ЦВИНТАР у БАВНД БРУКУ, Н. ДЖ.

ГОРЕМ ПРИБИТІ:

МИКОЛА — МУЖ
ТАРАС — СИН

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями та Знайомими,
що 20-го серпня 1972 р. відійшла у Вічність
наша Найдорожча

ДРУЖИНА, МАМА і БАБЦЯ

бл. п.
ЕВФРОЗИНА ҐАВРИЛЮК

на 54-му році життя.

Тіло Покійної спочиває в похоронному заведенні П. Яреми при 7-ій вул. у Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН відбудеться в середу, 23-го серпня 1972 року з церкви св. Юра в Ню Йорку, на цвинтар св. Духа.

Залишила в смутку:

мужа — МИКОЛУ
сина — РОМАНА з дружиною СТЕФОЮ
та внучки: НАТАЛКУ та МАРІЯНКУ

Ділимося сумною вісткою,
що в п'ятницю, 18-го серпня 1972 року
відійшла у Вічність
моя Найдорожча ДРУЖИНА

СВ. П.
НІНА ВІКТОРОВНА ПАНЧЕНКО

Походила з нащадків полтавського сотника Саранча.

Горем прибиті:

муж ІВАН
вихованець ЮРКО КОРОЛЬ з дружиною
МАРІЙКОЮ і дітками: НІНОЮ і
ЮРЧИКОМ
та близькі приятелі з Жорнова в Україні

ПОХОРОН відбудеться на кладовищу, Бавнд Брук, Н. Дж., 22-го серпня 1972 року.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

18 серпня 1972 р., Бофало. І. Панченко

РЕСПУБЛІКАНСЬКА КОНВЕНЦІЯ...

(Закінчення з 1-ої стор.)

ремих ділянок національного життя.

Упродовж першої половини минулого тижня відбувалися публічні переслухування, ведені поодинокими підкомітетами, з участю найвищих представників федеральної республіканської адміністрації, а також представників всіх тих національних організацій і груп, які мали власні проєкти резолюцій і бажали включити їх до партійної програми. Серед тих представників був проф. Лев Добрянський, який виступав від імени Національного Комітету Поневолених Націй, а також адвокат Іван Г. Робертс, який предложив пропозиції Українського Конґресового Комітету Америки. Від імени організації „Американці за звільнення поневолених націй" свідчення склала пані Маріянна Могилин - Блюм, яка приймає активну участь в праці т. зв. Спадщинної Ради в системі Республіканської партії на самій конвенції, як член Конвенційного Комітету. В той час, коли проф. Добрянський пропонував включити у партійну плятформу декларацію про те, що „Республіканська партія постійно і непохитно підтримує ідеали свободи і незалежности для всіх поневолених народів Евроазії і Куби", адв. Робертс звернув увагу на поновну хвилю арештувань в Україні і судів над українськими патріотами, порушування основних прав людини, закликаючи, щоб Республіканська партія засудила політику терору і топтання основних людських прав і щоб республіканська адміністрація зробила все можливе, щоб вплинути на зміну совєтської політики у відношенні до підкорених народів.

Схвалений проєкт плятформи Республіканської партії не вносить нічого нового до політичного кредо партії, не враховуючи розділу про права жінок, чи досить гостру розправу з „лівим ухилом" Демократичної партії. В цілому, прятформа є нічим іншим а повною і беззастережною акламацією зовнішньої і внутрішньої політики республіканської адміністрації особисто президента Ніксона, з одночасним апелем до всього населення ЗСА поновити мандат республіканській адміністрації, щоб вона могла упродовж наступних чотирьох років здійснити намічені пляни на різних відтинках національного життяАмерики. Автори плятформи зробили все, щоб у якнайяскравіших красках представити Республіканську партію як справжнього і єдиного речника мира і добробуту і як одиноку ідеологічну противагу Демократичній партії, яку „захопила радикальна кліка, що погорджує минулим нашої нації і загрожує її майбутньому".

Не враховуючи протестів конґресмена П. МекКлоскі з Каліфорнії, безуспішного суперника президента Ніксона, Комітет схвалив проєкт плятформи без особливих труднощів і треба припускати,, що у такій редакції (до речі, апробованій Білим Домом) цей проєкт буде схвалений на самій конвенції. Коли і були якісь труднощі, на які натрапляв Комітет для виготовлення плятформи, то не в площині таких чи інших політичних постулятів, а в площині окремих організаційно статутових проблем, в першій мірі щодо приділення місць для стейтових організацій і щодо форми репрезентацій, маючи на увазі не потреби чи вимоги конвенції цього 1972-го, а конвенції 1976 року. Треба мати на увазі, що досить завзята позакулісна боротьба між „ліберальним" та „консервативним" крилами в Республіканській партії, що мала місце упродовж останнього тижня в Маямі Біч, велася під кутом забезпечення собі позицій в партії у період, коли закінчиться урядування президента Ніксона. Під сучасну пору тон конвенції, а також цілій Республіканській партії надає Р. Ніксон і ніхто з республіканців на теперішньому етапі не має ніяких практичних можливостей ввести будь-які зміни, які б стосувалися актуальної ситуації, чи актуальної політики.

Цим Республіканська Національна Конвенція 1972 року суттєво відрізняється від недавно відбутої Демократичної Національної Конвенції, на форумі якої йшла дуже завзята боротьба не тільки між цілим рядом кандидатів на президента ЗСА, але і за зміст політичної плятформи партії. На форумі Республіканської партії сьогодні немає ніяких передумов для такої боротьби. Республіканська партія є партією при владі, яка готується до листопадових виборів, спираючися на свій „рекорд" у зовнішній і внутрішній політиці. З того погляду, не зважаючи на практично ідентичний зовнішній політичний конвенційний сценарій обох партій, внутріпартійні тенденції і ціла атмосфера — є діяметрально протилежні. Коли Конвенція Демократичної партії відбувалася під кличем здобути чи відвоювати Білий Дім, то Конвенція Республіканської партії відбувається під кличем зберегти за собою Білий Дім принаймні на наступних чотири роки.

Етнічний фактор у Республіканській партії

У противагу Демократичній партії, яка під новим керівництвом пішла по лінії елімінації секції національностей в партії, Республіканська партія пішла по лінії не тільки формального визнання важливости етнічного сектора в американському національному житті, але дала цьому конкретний вислів. Республіканський Національний Комітет схвалив зміну в партійному статуті, даючи повноправне членство ex officio в Екзекутиві кожночасному голові Національної Республіканської Спадщинної Ради, в склад якої входять окремі етнічні групи Америки.

Спадщинна Рада була сформована в 1971 році з метою забезпечити активізацію етнічних груп на відтинку Республіканської партії. Під сучасну пору вона проявляє активність в 21 стейті і об'єднує разом 31 національну групу. Головою Ради є Лашло Паштор, американець мадярського походження. Одним зі заступників голови є українець з Клівленду, відомий політичний республіканський діяч проф. Тарас Шмаґала, головний радний УНСоюзу.

Екзекутива Спадщинної Ради бере активну участь в працях Республіканської Національної Конвенції, маючи на конвенції своє власне бюро, видаючи потрібну літературу тощо.

Акція протесту

Подібно, як вчасі Демократичної Конвенції, так само і на Республіканську Конвенцію запляновано масова протестна акція різних груп, яких єднає ідея капітуляції ЗСА у Південному В'єтнамі і які намагаються використати невдоволення серед американців з уваги на В'єтнамську війну. Про характер тих „груп протесту" засвідчує факт, що вони по розтаборуванні у Флямінґо парку, приділеного їм місцевим управлінням, зняли зі щогли американський прапор і на його місце завісили прапор В'єтконгу.

Лідери тих протестних груп заповідають ряд акцій проти президента Ніксона в часі його промови після номінації на кандидата на президента від Республіканської партії. Міські і стейтові поліційні чинники готуються до кожної можливости. На поготівлі також військова частина силою 2,500 вояків, яка інтервеніюватиме у випадку будь-якого загострення ситуації. Враховуючи дуже негативне відношення згаданих груп до політики президента Ніксона, можна сподіватися, що конвенція Республіканської партії не проходитиме у такій відносно мирній атмосфері, як проходила конвенція Демократичної партії.

М. Сосновський

УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД ТЕРПИТЬ, АЛЕ НЕ ПІДДАЄТЬСЯ — ТВЕРДИВ ВЛАДИКА ВЕЛИЧКОВСЬКИЙ...

(Закінчення з 1-ої стор.)

українською мовою виголосила віршоване привітання. При вході Владики до церкви привітав церковний хор під дириґентурою маестра Михайла Добоша співом „Сей день, его же сотвори Господь". У церкві Владика-ісповідник в сослуженні духовенства відправив молебень до Пречистої Діви Неуступлючої Помочі. Під час молебня коротко промовив парох о. Павло Малюґа, згадуючи світлу історію християнства в Україні, що є на перехресті східньої і західньої культур, зокрема історію і ролю Української Греко-католицької Церкви, яка завжди була з народом, ділила його долю й недолю та була найбільшим підкріпленням у багатьох нещастях. Вороги України збагнули ролю цієї Церкви і проти неї завжди були звернені їхні головні удари. Проте, всі ці удари були даремні, бо жадні врата адові не одоліють того, що Боже. Доказом цього є мученики за Христа, ісповідники віри, як Владика Величковський. Після молебня промовляв Владика Величковський. Говорив з великим зворушенням, час-від-часу обтираючи сльози, про ролю і значення віри, зокрема про почитання Божої Матері, бо це найбільше кріпить нарід в нещасті і недолі. „Пресвятая Богородице, спаси нас!" — це молитва, що її найчастіше повторюють в Україні. „Живемо в часах, в яких більше ніж коли, потребуємо цієї Неустаючої Помочі. Я приїхав з Рідного Краю, там наш нарід несе в а ж к и й хрест, терпить, але не піддається, бо вірить в Бога і Неустаючу Поміч Божої Матері" — говорив зворушливо Владика. Згадав про потребу виконувати Божі Заповіді, про виховання дітей в релігійному дусі, бо ніщо на цьому світі не дорівнює того, що нам дає надія на життя вічне. Молебень закінчено співом-молитвою „Під Твою милість".

Після молебня відбулася зустріч Владики - ісповідника з парафіянами і громадянством в церковній залі. Зустріч започатковано співом многоліттєвія для Владики, опісля коротко вітали Владику мгр Ярослав Рак, голова місцевого Відділу УККА, від Громади, д-р Степан Ворох від організацій об'єднаних в Комісії Фонду Верховного Архиєпископа, Василь Пасічняк від Товариства за патріярхальний устрій УКЦеркви, д-р Ігор Гура від колишніх учнів Владики, д-р Ярослав Миндюк від місцевого Відділу Т-ва за патріярхальний устрій, д-р Іван Ярош від Комітету оборони традицій, родина Петровських та інші. На закінчення промовив коротко ще сам Владика, згадуючи про величезну різницю в стані УКЦеркви на рідних землях і у вільному світі. В Україні — казав Владика - ісповідник — УКЦерква формально не існує, її знищила безбожна влада. Але тільки формально. Зліквідовано всіх Владик та яку тисячу священиків, друга тисяча подалася в широкий світ з тисячами своєї пастви, але ще яка тисяча там залишилася і хоча вони там не мають права явно служити і прославляти Бога, то тим не менше вони виконують свої душпастирські обов'язки в найтрудніших обставинах і це скріплює віру народу в Бога та в краще майбутнє.

У вівторок, 22-го серпня, Владика Величковський виїхав на короткі відвідини до Філядельфії, в половині тижня поїде до Трой і опісля знову виїде до Канади.

ТАРЗАН, Ч. 6797. Надходя ть кіки в уніформах

Ти, Тарзане, мудрий чоловік! Ті кіки могли б не дозволити нам зупинити їх тут, щоб сперечатися про їх марш проти тупелів. Але вони зупиняться, щоб — їсти!

Улі, вони надходять! Але дивися, що вони мають на собі! Хтось доставив кікам не тільки кріси, але й — уніформи!